

Sygn. akt IV CNP 71/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca 296/15,
w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko J. S.
o zaniechanie naruszeń prawa własności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2016 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 137
(sto trzydzieści siedem) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Powód J. K. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 10 czerwca 2015 r.

W przedmiocie przyjęcia (odmowy przyjęcia) skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzeka w ramach tzw. przesądu, którego celem jest wyeliminowanie takich skarg, które są oczywiście bezzasadne (art. 424⁹ w zw. z art. 398⁹ § 2 i art. 424¹² k.p.c.). Oceny, czy skarga

jest „oczywiście bezzasadna” należy dokonywać w powiązaniu z pojęciem „niezgodności wyroku z prawem”, skoro jest ono elementem konstrukcyjnym skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 6 k.p.c.). Wyrok niezgodny z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Takie definiowanie pojęcia „wyrok niezgodny z prawem” wynika ze specyfiki władzy sądowniczej oraz jej ustroju i w konsekwencji konieczności formułowania autonomicznej, swoistej definicji bezprawności, jako przesłanki odpowiedzialności państwa za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym. Przyjąć zatem należy, że bezzasadność skargi jest oczywista, gdy już z jej treści, bez głębszej analizy i juredycznych dociekań, wynika, że nie może być uwzględniona.

Wniesiona przez powoda skarga w istocie opiera się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji. Wynika to wprost z uzasadnienia podstaw skargi, w której wskazano m.in., że „Wyjątkowo niedopuszczalne i błędne jest stwierdzenie przez Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że z opinii biegłego z zakresu ogrodnictwa, ocenianej razem z pozostałym materiałem dowodowym nie wynika, aby przyczyna zawilgocenia budynku powoda była związana z oddziaływaniem tuj. (...). Należy wyraźnie podkreślić, że z opinii biegłego z zakresu ogrodnictwa P. K. jednoznacznie wynika, że tuje niszczą budynek powoda. Nie zmienia tego żaden inny dowód. (...)”.

Zgodnie z art. 424⁴ k.p.c., skargę można oprzeć na podstawie naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania, które spowodowały niezgodność wyroku z prawem, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Podstawą skargi nie mogą być jednak zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Ze względu na powyższą regulację podstawą oceny podniesionego w skardze zarzutu naruszenia prawa materialnego - art. 144 k.c. w zw. z art. 222 § 2 k.c., mogą być wyłącznie ustalenia faktyczne Sądu drugiej instancji. W ich świetle nie można uznać, aby zaskarżony wyrok był niewątpliwie sprzeczny

z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że został wydany w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 oraz § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).